

var grund til at opdatere handlingsplanen på en række punkter.

Der er hverken i den oprindelige handlingsplan eller i forbindelse med opdateringen opstillet nogen anbefaling om en bestemt varighed af en refleksionsperiode til offeret, herunder heller ikke en refleksionsperiode på 3 måneder.

Det, der anbefales i handlingsplanen, er – og nu gengiver jeg handlingsplanens ordlyd – at ”der er behov for en styrket indsats for at sikre, at menneskerettighederne for ofre for og vidner til menneskehandel overholdes, samt for at sikre deres ret til beskyttelse og omsorg, hvor der tages hensyn til børns særlige behov og barnets tarv især med hensyn til indrømmelse af en betænkningstid, jf. artikel 6 i Rådets direktiv 2004/81/EF.....”

Handlingsplanen siger således ikke noget om, at medlemsstaterne bør sikre en refleksionsperiode til offeret af en bestemt varighed. Og for Danmarks vedkommende er der jo tilmed tale om en henvisning til et direktiv, som er omfattet af det retlige forbehold, og som Danmark derfor ikke er bundet af.

På denne baggrund svarede jeg – som det er udvalget bekendt – at når det drejer sig om udlændingepolitik, er det herhjemme integrationsministerens område.

Samtidig oplyste jeg, at der er tale om et nationalt anliggende, og at der således ikke er tale om, at Danmark – som følge af opdateringen af EU-handlingsplanen – får nogen forpligtelser på det nævnte punkt. Når regeringen nu i forbindelse med den nye nationale handlingsplan har besluttet at gøre det muligt at udvide refleksionsperioden til 100 dage, har det således ikke noget med EU-handlingsplanen om bekæmpelse og forebyggelse af menneskehandel at gøre.

For så vidt angår det udlændingeretlige aspekt forstår jeg, at integrationsministeren under mødet i udvalget den 1. december 2006 orienterede om den på daværende tidspunkt gældende praksis for betænkningsperioden, og at der netop var en ny national handlingsplan til bekæmpelse af handel med mennesker under udarbejdelse.

Hvad endelig angår Europaudvalgets ønske om at få oplyst, hvordan diskussionen om sagen forløb på rådsmødet, kan jeg oplyse, at der fra det finske formandskabs side oprindeligt var lagt op til, at vi skulle diskutere handlingsplanen, men den blev behandlet som et a-punkt, så der var ikke nogen drøftelse.

Jeg er ked af det, men den sag var ikke noget, jeg skulle ned og diskutere i EU. Jeg kan godt forstå, at man diskuterede det punkt, for det hørte til min del af rådsmødet under punkt 8. Herhjemme er det en anden ministers ansvarsområde. Jeg er ked af, at der er gået kuk i det. Jeg føler, at jeg forsøgte

at forklare sagen så godt, som jeg kunne, men jeg kan se af referatet, at det ikke lykkedes. Vi må være villige til at diskutere tingene med jer, når vi indkaldes til samråd om dem.

Integrationsministeren henholdt sig til det, justitsministeren havde sagt på begge vegne.

Formanden henviste til, at punktet stod på dagsordenen under justitsministerens del af ministerrådsmødet, så det var fuldstændig legitimt af Pia Olsen at stille spørgsmål om det.

Svend Auken henviste også til, at sagen stod på dagsordenen, og da en ekspertgruppe var kommet med en sådan anbefaling i en sag, som har mange partiers interesse, og som har spillet en stor rolle i debatten, må justitsministeren svare og ikke blot henvise til integrationsministeren, som for sit vedkommende henviser til justitsministeren. Han kunne huske, at han havde rost Pia Olsen for at have rejst spørgsmålet. Han sagde, at det kun var fordi oppositionen var så uendelig flink, at sagen ikke havde fået en bredere udbredelse i offentligheden.

Svend Auken tilføjede, at Socialdemokraterne stadig væk er bekymrede ved den udgave med de 100 dage, regeringen har valgt, fordi der er knyttet en hel masse betingelser til den, men det er en anden diskussion, som man skal tage et andet sted.

Lone Dybkjær takkede for svaret og troede, alle havde lært af sagen, inklusive justitsministeren.

Anne Grete Holmsgaard ville bare gøre det helt klart, at sagen på rådsmødets dagsorden var justitsministerens ansvar.

Justitsministeren svarede, at Pia Olsen var i sin gode ret til at spørge til de punkter, der var på dagsordenen, og tilføjede, at hun som justitsminister sådan set også havde svaret på spørgsmålet. Men problemet er, at den nationale handlingsplan, der beskæftiger sig med spørgsmålet, er integrationsministerens ansvar, og derfor følte hun sig ikke forpligtet til at svare på den del af spørgsmålet. Hun var selvfølgelig ked af, at der havde været den fikumdik om sagen, og understregede, at integrationsministeren var fuldstændig uskyldig.

Punkt 5. Samråd med integrationsministeren vedr. samrådsspørgsmål A om EU's migrations- og indvandringspolitik

Alm. del (06) – samrådsspørgsmål A (vedlagt)

Info-note (05) I 55 (referat fra åbent samråd med justitsministeren 11/5-06 om samme emne)

Samrådsspørgsmålet havde følgende ordlyd:

”Ministeren bedes redegøre for EU’s migrations- og indvandringspolitik, herunder Danmarks stilling på området set i lyset af det retlige forbehold.”

Svend Auken rejste spørgsmålet, om man ikke på grund af det fremskredne tidspunkt – fredag eftermiddag kl. 15.30 – kunne udsætte samrådet.

Ellen Trane Nørby henviste til, at dels havde integrationsministeren forberedt sig på at besvare samrådsspørgsmålene, og dels havde Venstre indsuppleret Eyvind Vesselbo i Europaudvalget på grund af dette samrådspørgsmål.

Birgitte Josefsen tilføjede, at medlemmerne af Europaudvalget havde arrangeret det sådan, at de kunne rejse sent hjem, da de vidste, at mødet i Europaudvalget ville blive meget langt.

Svend Auken begrundede samrådsspørgsmålet med, at det var lettere for integrationsministeren at få et overblik over, hvordan det danske forbehold på det retlige og indre område påvirkede vores politik for så vidt angår indvandring og flygtninge.

Integrationsministeren: Jeg er klar over, at det er sent fredag eftermiddag, men samrådet er blevet udskudt tidligere, og jeg er glad for, at det er kommet på nu. Jeg har forberedt mig på at svare på spørgsmålene. Sidste gang var det min skyld, at vi måtte udskyde det, idet jeg var blevet syg.

Jeg vil gerne starte med at takke for muligheden for her i udvalget at fortælle om de mange tiltag, der er i gang i EU inden for mit område.

Som bekendt var justitsministeren i samråd her i udvalget i maj måned sidste år, hvor hun havde lejlighed til at redegøre for de dele af de retlige og indre anliggender, som hun er ansvarlig for, og jeg er derfor glad for i dag at kunne redegøre for udviklingen inden for de områder, jeg som integrationsminister er ansvarlig for – dvs. asylpolitikken, indvandringspolitikken og grænsepolitikken.

Jeg vil først kort give en status over, hvor langt EU er nået på de forskellige områder.

Herefter vil jeg redegøre for, hvilke fremtidige tiltag der kan forventes

inden for EU's migrations- og indvandringspolitik.

Vi har jo allerede været lidt inde på dette spørgsmål i forbindelse med evalueringen af Haag-programmet i løbet af efteråret.

Og endelig vil jeg komme ind på Danmarks særlige stilling på dette område som følge af vores forbehold.

Siden 1999, hvor Amsterdam-traktaten trådte i kraft, er det for alvor gået stærkt på asyl- og indvandringsområdet i EU. Før 1999 var der alene tale om et mere løst samarbejde på mellemstatsligt grundlag, men med Amsterdamtraktaten overgik samarbejdet som bekendt til at blive overstatsligt, og man begyndte at vedtage egentlige bindende EU-retsakter på området.

Det overordnede mål med EU's asyl- og indvandringspolitik har fra begyndelsen været at harmonisere reglerne for indrejse og ophold i EU, da det er set som en forudsætning for og fordel i forbindelse med EU's fælles område uden indre grænser.

Desuden løses grænseoverskridende spørgsmål – som på asyl- og indvandringsområdet – bedst mellem landene og ikke hver for sig.

Målene fra Amsterdamtraktaten er nået, og der er nu gennemført en vis harmonisering på langt de fleste dele af udlændingeområdet.

Som I ved, var der nok lagt op til en højere grad af harmonisering, end det egentligt er lykkedes at gennemføre. Men man er nødt til at være opmærksom på, at netop dette område – særligt vedrørende asyl og indvandring – er et vanskeligt indenrigspolitisk emne for de fleste lande, og der har derfor været brug for lidt manøvrerum for landene.

På asylområdet har EU vedtaget regler for,

- hvilket land der skal behandle en asylansøgning gennem Dublin-forordningen og Eurodac-fingeraftrykssystemet,
- fælles standarder for, hvordan asylansøgere skal modtages og indkvarteres, mens deres sag behandles, i direktivet om modtagelsesforhold,
- hvilke rettigheder ansøgeren har under sagen, for eksempel med hensyn til adgang til tolk og til klageadgang, i asylproceduredirektivet, og
- hvem der skal have asyl, og hvilke rettigheder det giver, i flygtningedefinitionsdirektivet.

På indvandringsområdet er der vedtaget minimumsregler om familiesammenføring, og der er vedtaget fælles regler for udlændinge, der har boet i EU i mindst 5 år, hvorefter man opnår visse grundlæggende rettigheder og bl.a. på visse betingelser kan bosætte sig i et af de andre EU-lande, i direktivet om status som fastboende udlænding.

På uddannelsesområdet er der vedtaget fælles minimumsregler for indrejse og ophold for studerende og forskere, som landene er enige om under visse betingelser skal have en lettet adgang til EU.

På grænseområdet er der fælles regler om visum og fælles regler om ydre grænsekontrol.

I EU foregår der også et samarbejde om at udsende personer, der opholder sig ulovligt i EU. Der er f.eks. vedtaget regler om anvendelse af fly til fælles hjemsendelser, og der indgås tilbagetagelsesaftaler med lande uden for EU.

Jeg har i det foregående forsøgt at give et helt overordnet overblik over de eksisterende regler, der findes inden for mit område.

Herefter vil jeg vende mig mod de aktuelle og fremtidige strømninger:

EU's nuværende politik på området fremgår af det såkaldte Haag-program, der blev vedtaget af Det Europæiske Råd i november 2004.

Haag-programmet er, som det er udvalget bekendt, et femårigt arbejdsprogram, der løber indtil 2009, og formålet er at bygge videre på de opnåede resultater inden for området for retlige og indre anliggender.

Jeg vil i det følgende kun komme ind på de dele af Haag-programmet, der hører under mit område som integrationsminister.

På asylområdet arbejdes der videre med at få indført en fælles asyl-procedure i EU og en ensartet status for de personer, der får asyl. Dette vil først ske efter en evaluering af de allerede vedtagne regler.

Der arbejdes desuden på at fremme det praktiske samarbejde mellem medlemslandene, og der er planer om at oprette en fælles database med baggrundsoplysninger om oprindelseslande.

Regeringen støtter generelt EU's arbejde med fælles regler på asylområdet. Vi er således enige i, at reglerne for, hvornår der gives asyl, skal være ens i EU, og at de skal bygge på de internationale konventioner, som alle EU-lande har tiltrådt. De danske regler er i det store hele på linje med EU's asyl-regler.

Regeringen støtter også et øget praktisk samarbejde på asylområdet. Det er vigtigt, at ikke kun reglerne er ens, men at vi også f.eks. har adgang til de samme baggrundsoplysninger om oprindelseslande, så afgørelserne kan blive truffet på et så fuldstændigt grundlag som muligt.

På indvandringsområdet lægger Haag-programmet op til, at EU skal spille en større rolle i forbindelse med arbejdskraftindvandring.

Det, som EU-samarbejdet vil dreje sig om, vil f.eks. være tiltag, der kan gøre det mere attraktivt for højt kvalificerede at søge arbejde i EU, ligesom der planlægges regler for, hvilke rettigheder tredjelandstatsborgere skal have, hvis de har fået opholds- og arbejdstilladelse i et EU-land.

Kommissionen vil i de kommende år fremlægge forslag til fire direktiver, der skal regulere betingelserne og procedurerne for adgangen til arbejdsmarkedet for særlige grupper.

Det drejer sig om højt kvalificerede personer, om sæsonarbejdere, om udstationerede personer og om lønnede praktikanter.

Regeringen støtter sådanne tiltag, men det er afgørende, at landene selv kan fastlægge antallet af indvandrere, der gives opholds- og arbejdstilladelse. Der er stor forskel på arbejdsløsheden i de forskellige EU-lande, og det er vigtigt, at det er beskæftigelsesmæssige hensyn, der skal begrunde arbejdskraftindvandring.

I sammenhæng med lovlig arbejdskraftindvandring lægger Haag-programmet op til, at den ulovlige beskæftigelse af udlændinge skal nedbringes i EU.

Regeringen er helt enig i dette, da muligheden for at arbejde ulovligt i EU er en væsentlig pull-faktor for personer, der har planer om at indrejse ulovligt i EU.

På grænseområdet vil jeg nævne Det Europæiske Grænseagentur, Frontex, der begyndte sin virksomhed i maj 2005, og som vi forventer os meget af. Grænseagenturet skal blandt andet koordinere det operative samarbejde mellem medlemslandene hvad angår forvaltning af de ydre grænser.

I øjeblikket er Frontex som bekendt i fokus i forbindelse med indsatsen i Middelhavet på grund af den særlige situation med mange ulovlige indvandrere fra Afrika. Det er netop sådanne tiltag, vi kan bruge Frontex til.

Jeg vil også nævne Kommissionens forslag om etablering af såkaldte hurtige indsatshold under Frontex, der skal kunne udsendes med kort varsel, når et medlemsland anmoder om assistance. Jeg har netop tidligere i dag orienteret udvalget om dette forslag.

På visumområdet lægger Haag-programmet op til en videreudbygning af den fælles visumpolitik, blandt andet med henblik på at gøre det hurtigere at få visum, for de personer, der ofte indrejser i EU helt lovligt, mens det samtidig skal gøres lettere at afsløre dem, der forsøger at misbruge visumsystemet.

En vigtig brik i EU's visumpolitik bliver indførelsen af Visuminformationssystemet – VIS – hvor en database skal indeholde fingeraftryk på alle visumansøgere til EU. Dette vil gøre det meget nemmere at afsløre misbrug.

Jeg forventer, at forordningen om VIS bliver vedtaget inden sommer, og at systemet herefter vil kunne anvendes fra juni 2008. Regeringen støtter fuldt ud indførelsen af VIS.

I forbindelse med tilbagesendelse af personer med ulovligt ophold lægger Haag-programmet op til, at der skal indføres fælles standarder med henblik på at fremme den fælles udsendelsespolitik som et led i EU's indsats mod ulovlig indvandring.

Kommissionen har herefter i september 2005 fremlagt et forslag til et

direktiv om tilbagesendelse af tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold.

Forslaget er omfattet af det danske forbehold, men udgør delvist en videreudvikling af Schengenreglerne.

Direktivforslaget er fortsat under forhandling, og om de nærmere detaljer vil jeg gerne henvise til grundnotatet herom.

På integrationsområdet foregår der et ikke-bindende samarbejde i EU. Haag-programmet lægger op til, at der skal ske en mere omfattende koordinering af de nationale initiativer og EU-initiativer. Med henblik herpå er der vedtaget 11 grundlæggende principper for god integration, der skal vejlede og inspirere medlemslandene. Navnlig fremhæves betydningen af tilstrækkelig uddannelse og beskæftigelse for indvandrere som et vigtigt led i integrationsprocessen.

Regeringen støtter samarbejdet i EU om integration og arbejder aktivt for at fastholde emnet på EU's dagsorden

Som det er udvalget bekendt, afholdt jeg sammen med min hollandske kollega, Rita Verdonk, i september i København en europæisk konference om unge etniske minoriteters aktive deltagelse i samfundet. En rapport om konferencens udfald er netop blevet offentliggjort og kan findes på Integrationsministeriets hjemmeside.

Det tyske formandskab vil i øvrigt afholde en EU-ministerkonference om integration i maj i Potsdam.

Haag-programmet lægger vægt på, at samarbejdet om asyl, indvandring og grænsekontrol skal bygge på solidaritet – også af finansiell karakter.

På baggrund af dette kom Kommissionen i april 2005 med en meddelelse om solidaritet og forvaltning af migrationsstrømme for perioden 2007 til 2013, der blandt andet indeholder forslag til etablering af fire fonde: flygtningefonden, grænsefonden, integrationsfonden og tilbagesendelsesfonden.

Jeg har her i udvalget flere gange redegjort for forslaget om disse fonde, som altså har til formål at støtte de lande, der har de største udfordringer inden for de enkelte kategorier.

Som det er udvalget bekendt, kan Danmark deltage i grænsefonden på mellemstatsligt grundlag, da den anses som en udbygning af de såkaldte Schengenregler. De øvrige fonde kan vi ikke deltage i, da deres anvendelsesområde falder ind under vores forbehold.

Jeg forventer, at forslaget om fondene bliver vedtaget inden sommer.

Regeringen støtter generelt solidaritetstanken i forbindelse med blandt andet bekæmpelse af ulovlig indvandring og grænsekontrol.

Vi støtter derfor også vedtagelsen af fondene.

Haag-programmet lægger vægt på, at der skal ske en sammentænkning af politikkerne inden for migration og udvikling.

Regeringen støtter en sådan sammentænkning af migrations- og udviklingspolitikken og et øget internationalt samarbejde mellem oprindelseslande, transitlande og destinationslande om migrationshåndtering. Dette falder helt i tråd med vores egne tanker om beskyttelse af flygtninge i nærområderne og sammentænkning af politikker om migration, flygtninge og udvikling.

Tiltag i tredjelande medvirker således til, at flygtninge på sigt kan opnå beskyttelse i nærområderne.

I december 2005 godkendte Det Europæiske Råd en samlet migrationsstrategi med særlig fokus på tiltag over for Afrika og Middelhavsområdet. Strategien udspringer blandt andet af de tragiske episoder, der i stigende grad opleves i Middelhavet med ulovlige indvandrere om bord i synkefærdige både.

Strategien lægger både op til forbedret grænsekontrol, støtte til nærområderne, dialog med landene i Afrika og en øget indsats med at bekæmpe årsagerne til migration, herunder gennem udviklingsbistand.

Den aktuelle situation i Middelhavet viser netop nødvendigheden i at sammentænke politikkerne og i både at fokusere på kortsigtede løsninger som øget grænsekontrol og patruljering, men samtidig have fokus på de langsigtede løsninger, der handler om at bekæmpe årsagerne til, at folk ønsker at udrejse fra deres hjemlande.

Jeg har ved flere lejligheder orienteret udvalget om EU's drøftelser og tiltag i forbindelse med situationen i Middelhavet.

Senest i december var emnet også på Det Europæiske Råds møde, og jeg har netop orienteret om en del af opfølgningen i forhold til migration.

Efter denne gennemgang af de aktuelle og fremtidige tiltag vil jeg nu komme ind på Danmarks stilling og vores forbehold for retlige og indre anliggender.

Som det naturligvis er udvalget bekendt, er de fleste EU-retsakter på mit område omfattet af det danske forbehold.

For de såkaldte Schengenretsakter gælder som bekendt, at Danmark har mulighed for at tilslutte sig disse retsakter på mellemstatsligt grundlag inden 6 måneder fra vedtagelsen. Det har vi indtil videre valgt at gøre med alle de Schengenretsakter, der er vedtaget.

I den forbindelse vil jeg gerne minde om, at det fremgår af protokollen om Danmarks stilling, at Schengenlandene vil overveje, hvilke passende foranstaltninger der skal træffes, hvis Danmark ikke gennemfører vedtagne Schengenretsakter.

Konsekvensen af forbeholdet er i øvrigt klar: Vi deltager ikke i vedtagelsen af retsakter, der er omfattet af forbeholdet, og vi er ikke bundet af disse.

Groft sagt kan man dele EU-retsakterne på integrationsministeriets område op i asylretsakter og indvandringsretsakter.

På asylområdet er de danske regler overordnet set på linje med EU's regler.

På indvandringsområdet adskiller de danske regler sig i højere grad fra EU's regler. Det gælder f.eks. EU's familiesammenføringsdirektiv, hvor blot en af forskellene er, at der efter direktivet kan stilles et alderskrav på 21 år, mens vi i Danmark som bekendt har en 24-årsregel.

Jeg kan også nævne direktivet om tredjelandsstatsborgeres status som fastboende udlænding, der giver udlændingen krav på status som fastboende efter 5 års lovligt ophold, mens den danske udlændingelov giver mulighed for permanent opholdstilladelse efter normalt 7 års ophold.

I forbindelse med forbeholdet vil jeg slutte af med et forhold, som jeg ved, at i hvert fald nogle medlemmer af udvalget har udtrykt særlig interesse for. Det drejer sig om de såkaldte parallelaftaler, altså hvor Danmark på områder, der er omfattet af forbeholdet, indgår en særlig aftale med EU, så vi alligevel kan være med på mellemstatsligt grundlag.

Jeg vil gerne understrege, at der ikke foreligger en ret for Danmark til at få parallelaftaler, når vi måtte ønske det. Med andre ord: Danmark står med hatten i hånden i disse sager.

Kommissionen har klart givet udtryk for, at parallelaftaler er af ekstraordinær karakter, og at det skal være i EU's interesse, hvis der skal indgås parallelaftaler med Danmark. Kommissionen ser naturligvis helst, at Danmark helt opgiver forbeholdet og dermed deltager på lige fod med de andre medlemslande.

Regeringen har hidtil respekteret og vil fortsat respektere de kriterier, som Kommissionen tidligere har opstillet for, at EU kan indgå en parallelaftale med Danmark. Det var også det, justitsministeren gav udtryk for under hendes samråd her i udvalget i maj.

Kommissionens kriterier betyder blandt andet, at der skal være særligt gode argumenter, før vi anmoder om en parallelaftale. Der skal både være væsentlige danske interesser på spil, og det skal være i EU's interesse.

Det har været regeringens opfattelse, at vi ikke ville tage stilling til spørgsmålet om nye parallelaftaler, før vi har de parallelaftaler, der var under forhandling, på plads. Det vil sige aftalerne om Dublin-forordningen og Eurodac-fingeraftrykssystemet samt forkyndelsesforordningen og Bruxelles I-forordningen på justitsministerens område.

På mit område er der som bekendt indgået en parallelaftale om Dublin- og Eurodacforordningerne.

Parallelaftalen betyder, at Danmark deltager i Dublin-forordningen,

der regulerer, hvilket land der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, og Eurodac-fingeraftrykssystemet, der er en database over fingeraftryk for personer, der har søgt asyl i et EU-land.

Parallelaftalen er et godt eksempel på en situation, hvor både Danmark og EU begge har væsentlig interesse i ordningen. På dette område deltog vi i øvrigt allerede i en mellemstatslig konvention – Dublinkonventionen – og det har utvivlsomt spillet ind i Kommissionens beslutning om, at det var hensigtsmæssigt med en parallelaftale.

På justitsministerens område er de to parallelaftaler på civilrettens område netop indgået.

Set i dette lys er tiden altså kommet til at genoverveje spørgsmålet om parallelaftaler, og det har regeringen gjort.

Det er fortsat regeringens holdning, at eventuelle nye danske anmodninger om parallelaftaler bør reserveres til retsakter, hvor der er væsentlige danske interesser på spil, og hvor det samtidig er vurderingen, at også Fællesskabet har interesse i at indgå en parallelaftale med Danmark. Parallelaftalen skal således reserveres til de helt særlige tilfælde og dermed være undtagelsen og ikke hovedreglen.

Regeringen agter således fortsat at respektere de af Kommissionen opstillede kriterier.

Det er ligeledes regeringens opfattelse, at der ikke bør anmodes om parallelaftaler for så vidt angår EU-retsakter, der alene er regelharmoniserende og dermed er uden væsentlige gensidige forpligtelser. For så vidt angår disse retsakter kan Danmark egenhændigt indføre tilsvarende nationale regler, og det er ikke nødvendigt med en parallelaftale.

Som et eksempel kan jeg nævne familiesammenføringsdirektivet. Som bekendt adskiller dette direktiv sig fra de danske regler, blandt andet i forhold til 24-årsreglen.

Men Danmark ville jo rent nationalt kunne ændre udlændingeloven, så den var i overensstemmelse med EU's familiesammenføringsdirektiv, hvis vi – det vil sige et flertal i Folketinget – altså måtte ønske det.

Der er således ikke behov for en parallelaftale for at opnå de samme regler som i EU.

Dette var netop ikke tilfældet med parallelaftalen om Dublin- og Eurodacforordningen. Her ville vi i Danmark ikke nationalt kunne bestemme, at andre lande skulle acceptere at tage asylansøgere tilbage fra Danmark, fordi de først havde søgt asyl i det pågældende land. Det krævede en parallelaftale.

I forbindelse med forberedelsen af dette møde har vi i Integrationsministeriet set nærmere på, om der ud fra de nævnte kriterier kunne være grundlag for at overveje en parallelaftale inden for andre områder.

Det, vi fandt frem til, var, at der for tiden ikke ses at være sager, hvor der ud fra de ovennævnte kriterier synes at være grundlag for at søge nye parallelaftaler.

Dog kan det være interessant at se nærmere på det såkaldte forskerdirektiv. Efter dette direktiv skal forskeren have mulighed for at tage ophold i et andet EU-land end der, hvor han eller hun har fået opholdstilladelse, med henblik på dér at udføre en del af forskningsprojektet.

Danmark kan ikke selv gennemføre sådanne regler, da vi jo ikke kan bestemme, at andre lande skal tage imod forskere, der har fået opholdstilladelse i Danmark.

Om det er realistisk at anmode om en parallelaftale, og om kriterierne for så vidt angår væsentlige interesse for både Danmark og Fællesskabet er opfyldt, vil dog skulle undersøges nærmere.

Jeg vil gerne forsikre udvalget om, at eventuelle beslutninger om nye parallelaftaler om forskerdirektivet eller andre fremtidige retsakter vil blive taget efter tæt dialog med Folketingets Europaudvalg.

Udvalget har tidligere spurgt til muligheden for parallelaftaler om de tre fonde, som Danmark ikke kan deltage i. Det vil sige flygtningefonden, integrationsfonden og tilbagesendelsesfonden.

Vi vil jo være med i grænsefonden, idet der er tale om en Schengenretsakt, og vi er i øvrigt med i alle gældende Schengenregler.

På dette punkt vil jeg gerne fremhæve, at alle fondene nødvendigvis skal ses i sammenhæng med den harmonisering af reglerne på området, der er gennemført.

Fondene er først og fremmest et udtryk for solidaritet og skal blandt andet understøtte landenes implementering af de grundlæggende retsakter på asyl- og indvandringsområdet. Danmark er som bekendt ikke med i de underliggende retsakter, og allerede derfor er der ikke grundlag for at anmode om en parallelaftale om fondene.

Det er min klare vurdering, at Kommissionen i øvrigt ikke vil finde de grundlæggende kriterier for parallelaftaler opfyldt – nemlig at der også foreligger en interesse for Fællesskabet. Jeg kan i øvrigt nærmest høre Kommissionen anføre, at Danmark åbenbart gerne vil have del i EU's midler, men ikke vil være forpligtet af EU's regler.

Helt umiddelbart kunne det være meget fristende at bede om at være med i fondene, men jeg vurderer det ikke som en farbar vej.

Svend Auken takkede for den udmærkede redegørelse. Han bad om, at Europaudvalget fik talepapiret oversendt.

Han kunne ikke rigtig forstå, at den danske regerings holdning til parallelaftaler var så negativ, som den var, og pegede på, at i sin tid blev pa-

rallelaftaler ikke præsenteret som noget, der kun kunne bruges i ekstreme tilfælde, sådan som Kommissionen nu vælger at fortolke det. Han kunne godt forstå, at Kommissionen var bange for, at vi ville bruge parallelaftaler lidt som et a la carte kort, men han så gerne, at Danmark brugte parallelaftaler lidt mere. Det havde han også tidligere opfordret regeringen til at gøre.

Hvis man anvendte den "hop ind" model, som statsministeren talte om, ville Svend Auken gerne vide, hvilke af den række af retsregler, vi står uden for som følge af vort forbehold på det retlige og indre område, vi ville have tilsluttet os, hvis der havde været en "opt in" klausul. Han var klar over, at der kun kunne blive tale om en vurdering baseret på et skøn, men han ville gerne have en skriftlig oversigt over de retsregler.

Formanden gjorde opmærksom på, at talepapiret ville blive optrykt i det referat, der ville blive offentliggjort, da der var tale om et åbent samråd.

Lone Dybkjær tilsluttede sig Svend Aukens opfordring og sagde, at det ville have været rart at have integrationsministerens papir på forhånd. Så havde man kunnet få en bedre drøftelse. Hun pegede på, at regeringen i forbindelse med diskussionen om forfatningstraktaten havde fået en særskilt protokol for Danmark, hvorefter vi kunne erstatte vort forbehold på det retlige og indre område med et nyt forbehold i stil med den britiske model, hvor der var en "opt in" klausul. Derfor var hun interesseret i at få et skriftligt svar på Svend Aukens spørgsmål.

I forbindelse med det, integrationsministeren sagde om indvandringsområdet, hvor hun talte om, at en af forskellene på EU's familiesammenførendirektiv og vore krav var, at der efter direktivet kan stilles et alderskrav på 21 år, mens vi i Danmark har en 24-års regel, spurgte Lone Dybkjær, om de to regler gælder den samme personkreds. Også det ville hun gerne have et skriftligt svar på.

Integrationsministeren sagde med hensyn til muligheden for at få parallelaftaler, at det hele tiden havde været sagt – faktisk af den tidligere justitsminister Frank Jensen – at Danmark her stod med hatten i hånden. Det havde taget megen tid og krævet mange kræfter og tæret på vores goodwill at få de parallelaftaler, vi har fået. Derfor er det selvfølgelig en afvejning, hvor mange parallelaftaler vi skal søge at få.

NOT

Integrationsministeren ville gerne give et skriftligt svar på det, Svend Auken spurgte om, men sagde, at det ikke ville blive så let at udarbejde en sådan oversigt, da der til en vis grad var tale om hypotetiske situationer.

Integrationsministeren sagde til Lone Dybkjær, at hun blot havde nævnt de 21 og de 24 år som eksempel på, at der var forskel på EU's regler og de danske regler. Der er også andre forskelle end den nævnte. Vi kunne i Danmark, hvis vi ville, lave de samme regler med hensyn til indvandring som

i EU. Der var ikke tale om gensidighed, som der var i tilfældet med Eurodac og Dublinkonventionen. Så vidt hun huskede, var det ikke den samme personkreds.

Svend Auken erkendte, at Danmark står med hatten i hånden, når vi beder om et få en parallelaftale, vi har intet retskrav. Men Svend Auken pegede på, at der er masser af tilfælde, hvor Kommissionen udstrækker samarbejdet til lande uden for EU, f.eks. Norge. Derfor forstod han ikke, at Kommissionen ville være så smålig over for Danmark, som dog er medlem.

Han gjorde opmærksom på, at det ikke er et hypotetisk spørgsmål, hvor vi ville gøre brug af en "opt in" klausul, idet vi havde fået en sådan, hvis ikke Holland og Frankrig havde stemt nej til udkastet til forfatningstraktat, og vi havde sagt ja til den. Så ville der foreligge et *acquis communautaire*, og vi skulle afsnit for afsnit have tilkendegivet, om vi ville være omfattet.

Lone Dybkjær sagde, at spørgsmålet var meget relevant i forbindelse med drøftelsen af forfatningstraktaten, og tilføjede, at hun håbede, der ville komme en forfatningstraktat, som var så omfattende, at vi skulle have en folkeafstemning om den i Danmark.

Hun var fuldstændig klar over, at vi i Danmark kunne lave de samme regler for indvandring, som man havde i EU, men mente, integrationsministerens omtale af de 21 og de 24 år var manipulatorisk, når der ikke var tale om den samme personkreds.

Elisabeth Arnold bad integrationsministeren bekræfte, at ingen andre EU-lande stiller krav til egne statsborgere, som søger familiesammenføring.

Integrationsministeren gentog, at de 21 og de 24 år blot var nævnt som et eksempel på forskellene, og hun havde ingen intention om at manipulere.

Vi har ikke en "opt in" klausul endnu, så vi har ikke taget stilling til de rejste spørgsmål konkret, men integrationsministeren var enig i, at det er meget spændende spørgsmål.

NOT

Integrationsministeren svarede Elisabeth Arnold, at hun på stående fod ikke var bekendt med, at der var andre EU-lande, der stillede krav til egne statsborgere, der ville have familiesammenføring, men hun vidste, at den norske regering havde nogle overvejelser i den retning. Hun ville undersøge spørgsmålet og komme med et skriftligt svar.

Lone Dybkjær pegede på, at regeringen har ønsket et "opt in" forbehold. Så må regeringen også have overvejet, hvor den ville bruge det til.

Hun ville gerne have et skriftligt svar på, hvilke krav andre lande stiller for familiesammenføring for egne statsborgere – bortset fra at man skal have nået den giftefærdige alder.

NOT

Integrationsministeren sagde, at der var stor forskel på reglerne, men

hun ville sende et notat.

Punkt 6. Rådsmøde nr. 2783 (uddannelse, ungdom og kultur) den 16. februar 2007

Undervisningsministeren: Det er en kort dagsorden for rådsmødet med to punkter på henholdsvis uddannelsesområdet og ungdomsområdet. Jeg nævner alle punkter med henblik på en orientering.

1. Bidrag fra Rådet (uddannelsesområdet) til forårstopmødet i Det Europæiske Råd

- Nøglebudskaber til forårstopmødet i Det Europæiske Råd

KOM (2006) 0816

Rådsmøde 2783 – bilag 1 (samlenotat side 2)

Undervisningsministeren: Det første punkt under uddannelsesområdet er vedtagelsen af nogle nøglebudskaber til Det Europæiske Råds forårstopmøde.

Som bekendt gør man her årligt status over Lissabonstrategien.

Hvad angår bidrag til forårstopmødet, så fremgår det af Kommissionens fremskridtsrapport, at der nu bliver leveret resultater.

Der er udarbejdet en ganske positiv landerapport for Danmark. Hvad angår beskrivelsen af uddannelsesområdet, så har vi grund til at være tilfredse.

Både velfærdsaftalen og globaliseringspakken tillægges stor betydning for kvalitetsforbedringer i uddannelsessystemet. Der peges bl.a. på, at der sker en styrkelse af den grundlæggende uddannelse og erhvervsuddannelserne. Desuden er der etableret et grundlag for en stigning i gennemførelsesprocenterne inden for både erhvervsuddannelserne og de videregående uddannelser. Konkret peges der på en række initiativer, der er taget, herunder anvendelse af flere test, en forbedret læreruddannelse og handlingsplanen for forbedring af læsefærdigheder.

I bidraget til forårstopmødet henvises der mere generelt til den betydning, som uddannelse har for både vækst og beskæftigelse og for social samhørighed.

Jeg vil støtte formandskabets udkast til nøglebudskaber.

2. Efter 2010 – udvikling af arbejdsprogrammet ”Uddannelse og erhvervsuddannelse 2010”

- Udveksling af synspunkter

Rådsmøde 2783 – bilag 1 (samlenotat side 7)

Undervisningsministeren: Derudover skal vi begynde diskussionen om de

uddannelsesmæssige prioriteter efter 2010. Jeg vil her nævne, at vi skal fortsætte det vigtige arbejde på erhvervsuddannelsesområdet. Vi skal gøre disse mere attraktive, styrke kvaliteten, forbedre gennemførelsesprocenterne – og også gerne styrke mobiliteten og den gensidige anerkendelse.

Jeg mener også, at vi skal arbejde for bedre rammer for talentudvikling. De kvikkeste hoveder har brug for større udfordringer. Og samfundet har brug for talenterne. Det europæiske samarbejde er en oplagt ramme, der kan bidrage til udvikling af denne dimension. Som eksempel på det kan jeg nævne, at forleden var jeg selv med til at uddele præmier til landets bedste naturlærere. Det var opløftende at se de spændende projekter. Vinderne skal med til ”Science on Stage” i Grenoble den 2.-6. april, hvor de 300 bedste lærere fra alle europæiske lande skal deltage. Og det er såmænd finansieret af EU. Et rigtig godt eksempel på den praktiske værdi af EU-samarbejdet.

Jeg vil også nævne initiativer i forhold til iværksætteruddannelse. Der kan vi gøre mere – og gøre det bedre. Der er endvidere et behov for at styrke ledelseskulturen i vores uddannelsessystem. Der vil jeg gerne lære af andre landes erfaringer. Vi må også fortsat arbejde med gennemsigtighed og gensidig anerkendelse. Dette er vigtigt, da det for et lille land er af uvurderlig betydning, at vores uddannelsesinstitutioner er attraktive samarbejdspartnere. Samarbejdet skal ikke besværliggøres af bureaukratiske barrierer.

Der er således nok at tage fat på, og jeg ser frem til en spændende diskussion.

Svend Auken syntes, det lød meget fornuftigt, hvad undervisningsministeren havde tænkt sig at sige. Han mente, en vis selvkritik engang imellem også kunne være på sin plads, og pegede på, at andelen af unge, der ikke får en erhvervsuddannelse i Danmark, desværre er stigende. Det ville han være glad for, om undervisningsministeren også nævnte.

Undervisningsministeren var enig i, at selvkritik er godt, og sagde, at man ingenting lærer, hvis man blot møder op og siger, at det hele er perfekt i Danmark. Selv om vi ligger godt, kan vi gøre det bedre. Han erkendte, at frafaldet er stigende, men strengt taget er den andel, som får en uddannelse, faktisk stigende ifølge de seneste tal.

Svend Auken betegnede dette svar som interessant, idet han havde hæftet sig ved, at andelen af unge, der ikke fik en erhvervsuddannelse, var steget fra 20 pct. til 25 pct., men tallet var åbenbart faldet igen.

Undervisningsministeren bekræftede dette, hvilket ville fremgå af de tal, der snarest ville blive offentliggjort på Undervisningsministeriets hjemmeside. Han tilføjede, at andelen af unge med anden etnisk baggrund end dansk, som fik en praktikplads, var steget. Så der var lyspunkter.

3. Bidrag fra Rådet (ungdomsområdet) til forårstopmødet i Det Europæiske Råd om implementering af Den Europæiske Ungdomspagt

- Nøglebudskaber til forårstopmødet i Det Europæiske Råd

KOM (2006) 0816

Rådsmøde 2783 – bilag 1 (samlenotat side 10)

Undervisningsministeren: På ungdomsområdet skal der også udarbejdes et bidrag til forårstopmødet. Fokus er her på implementeringen af den såkaldte Ungdomspagt, som blev vedtaget på fransk initiativ efter balladen i Paris i foråret 2005. Ungdomspagten drejer sig om en forstærket indsats for de unge, herunder ikke mindst de såkaldt svage unge. Det vil sige en indsats både uddannelsesmæssigt, beskæftigelsesmæssigt og socialt.

4. Refleksions papir om de fremtidige perspektiver for europæisk ungdomspolitik

- Udveksling af synspunkter

Rådsmøde 2783 – bilag 1 (samlenotat side 14)

Undervisningsministeren: Vi skal også diskutere principper og prioriteter for de kommende års ungdomspolitik på fællesskabsniveau.

For så vidt angår Ungdomspagten er hovedbudskabet en bedre social og erhvervsmæssig integration af de unge i samfundslivet. Det har Tyskland sat som overskrift for de næste 18 måneders indsats sammen med de to kommende formandskabslande Portugal og Slovenien. Og det kan jeg tilslutte mig.

Jeg tror, at langt de fleste lande er opmærksomme på, at uddannelsespolitikken skal gå hånd i hånd med beskæftigelsespolitikken, socialpolitikken og integrationspolitikken, for at vi kan få de unge bedre integreret i bredeste forstand. Det kræver en ”struktureret dialog” med de unge. Det mener jeg også, at vi er rimeligt gode til herhjemme.

Vægten lægges også på brugen af lokale og regionale strategier. Det betyder en dialog med de nye danske kommuner om indsatsen for de unge efter kommunalreformen. De unge må ikke blive glemt i de nye kommuners arbejde. Det tror jeg nu heller ikke er tilfældet.

Jeg kan derfor tilslutte mig det tyske formandskabs forslag til nøglebudskaber til forårstopmødet også på ungdomsområdet.

Gennemførelsen skal som hidtil ske inden for implementering af Lisabon-processens målsætninger. Den danner en god ramme for strategierne også på ungdomsområdet. Vi behøver derfor ikke at skulle udvikle nye bureaukratiske procedurer af den grund. Det gavner hverken os eller de unge

sely.

I diskussionen af de fremtidige prioriteter inden for det ungdomspolitiske samarbejde i Europa har jeg allerede nævnt det overordnede mål: Bedre integration af de unge i samfundslivet i bredeste forstand.

Midlerne hertil er at styrke vores indsatsområder og sørge for en udveksling af gode erfaringer på både nationalt og europæisk plan. Medlemslandene er forskellige også på ungdomsområdet. Vi vil givet have nytte af at diskutere problemer og udveksle forslag til løsninger med hinanden – og med de unge. Ungdomsparlamentet, der løb af stabelen her i Folketinget i mandags, er her et godt dansk eksempel. Og et godt europæisk eksempel er det alternative ungdomstopmøde i marts måned i Rom i anledning af 50-året for underskrivelsen af Romtraktaten.

Jeg ser derfor frem til diskussionen med mine ministerkolleger næste fredag.

FO Punkt 7. Rådsmøde nr. 2785 (miljøministre) den 20. februar 2007

Miljøministeren: Jeg kan henvise til samlenotat om rådsmødet den 20. februar 2007, som blev sendt til udvalget den 1. februar 2007.

Tre dagsordenspunkter forelægges til forhandlingsoplæg:

- Rådskonklusioner om klimaændring.
- Forslag til Rådets afgørelse om det midlertidige forbud mod brug og salg i Ungarn af genetisk modificeret majs, den såkaldte MON 810.
- Forslag til Rådets beslutning om markedsføring af en genetisk modificeret blå nellike.

De øvrige dagsordenspunkter for rådsmødet forelægges til orientering.

FO 1. Udkast til Rådets konklusioner vedrørende Klimaændring - Rådskonklusioner

Rådsmøde 2785 – bilag 1 (samlenotat side 2)

Rådsmøde 2785 – bilag 2 (udtalelse fra MPU af 8/2-07)

Miljøministeren: Formandskabet har sat punktet på dagsordenen med henblik på vedtagelse af rådskonklusioner som input til Det Europæiske Råds forårstopmøde, blandt andet reflekterende Kommissionens meddelelse: "Begrænsning af den globale opvarmning til 2 grader Celsius – vejen frem for 2020 og derefter". Punktet forelægges som sagt til forhandlingsoplæg, da konklusionerne indeholder politiske forpligtelser, som vil have betydelige omkostninger for Danmark, og som vil være afgørende vigtige for Danmarks og EU's videre klimaindsats.

FO Regeringen kan generelt støtte formandskabets udkast til konklusioner.

Regeringen lægger stor vægt på, at EU viser lederskab og på Det Europæiske Råds forårstopmøde til marts melder sine visioner klart ud, således at der målrettet kan arbejdes for en mulig global enighed om en post-2012 aftale i 2009, hvor Danmark har tilbudt sig som vært for en international klimakonference.

Regeringen anbefaler en reduktion på 30 pct. af CO₂ i EU i 2020 i forhold til 1990

Da EU's emissioner kun udgør ca. 14 pct. af de globale emissioner, vil EU ikke alene kunne sikre en opnåelse af EU's 2 graders målsætning. Regeringen lægger derfor vægt på, at EU aktivt arbejder for, at der indgås en ambitiøs global aftale, hvor de industrialiserede lande påtager sig en forpligtelse, som er sammenlignelig med EU's, og hvor de mest industrialiserede udvik-

lingslande også påtager sig en passende indsats. Kun derved vil vi være i stand til at holde os inden for 2 graders målsætningen.

EU's udspil skal således bruges til at lægge et maksimalt pres på lande som USA, Kina, Indien, Argentina med flere for at få dem til at forpligte sig til deres respektive bidrag i arbejdet mod klimaforandringer. Det er der brug for. Jeg synes også, der i stigende grad er tegn på lydhørhed over for det i USA og andre steder. Vi så det med Stern-rapporten, og vi så det med IPCC's 4. vurderingsrapport. Der er en lang række ting på vej i den internationale debat. Jeg så i den internationale presse, at Kinas ansvarlige blev spurgt, om Kina ville sætte sig bestemte mål. Det sagde han ikke nej til, men sagde, at det nok ville afhænge af, hvad de industrialiserede lande gjorde. Så der er en bevægelse på vej. En ambitiøs udmelding fra Det Europæiske Råd vil udgøre en stærk platform for de internationale forhandlinger i de kommende år.

Regeringen lægger derudover vægt på, at der etableres den nødvendige sammenhæng mellem mål og midler. Regeringen arbejder for, at der træffes de nødvendige beslutninger om de virkemidler, som er nødvendige for at kunne leve op til målsætningen.

EU bør således ikke blot melde ud om et 30 pct. mål, men bør samtidig vise resten af verden, at EU ikke bare vil sidde og vente på en global aftale, men allerede nu går i gang med at vedtage de virkemidler, som skal til for at nå 30 pct. reduktionsmålet.

Kommissionens forslag til styrket energipolitik, som blandt andet indeholder ambitiøse målsætninger på vedvarende energi og energieffektivisering – hvad udvalget har været inde på i dag – er et første stort skridt i den retning og vil efter Kommissionens beregninger føre til en 20 pct. reduktion af drivhusgasemissionerne i 2020.

Kommissionens forslag til inklusion af luftfart i kvotesystemet vil også bidrage hertil. Ligeledes har vi fortsat forventning til, at Kommissionen snart vil komme med et forslag om krav til bilers CO₂-udledninger. Jeg skal komme tilbage til, at jeg ikke synes, det er ambitiøst nok. Og vi har en kommende revision af kvotesystemet undervejs, som forventeligt vil effektivisere og udvide systemet, med deraf følgende yderligere reduktioner.

Det er vigtigt, at EU fortsætter udviklingen af et effektivt fungerende kvotehandelssystem og EU-eksterne markedsbaserede mekanismer for CO₂-reduktioner, der kan sikre, at reduktioner sker dér, hvor omkostningerne er lavest. Det er derfor relevant med en fortsat udbygning af EU's kvotehandelssystem med andre sektorer og gasarter, udbygning og forbedring af muligheder for at købe kreditter uden for EU samt kobling af systemet til eventuelle andre handelssystemer uden for EU efter 2012, naturligvis under hensynstagen til sikring af systemets miljømæssige integritet og omkostningseffektivitet.

tet.

Kommissionens energi- og klimapakke er efter regeringens opfattelse et godt grundlag for at træffe de nødvendige beslutninger om de virkemidler, som skal til for at nå EU's foreslåede målsætning. Og det er et meget væsentligt signal til omverdenen, at EU viser vilje til at træffe de nødvendige beslutninger.

Omkostningerne for Danmark ved en videre ambitiøs indsats for reduktion af drivhusgasser er i høj grad betinget af, hvordan en fremtidig byrdefordeling i EU vil se ud. Regeringen finder det afgørende, at der etableres en mere balanceret fordeling, end det for nuværende er tilfældet. Det er ganske enkelt nødvendigt, at flere EU-medlemslande påtager sig en større andel af den samlede byrde for EU. Det er regeringens forventning, at forhandlingerne om en byrdefordeling først vil finde sted efter forårstopmødet. Det er i alt fald regeringens hensigt at medvirke til, at en forventelig stor diskussion om dette emne ikke blokerer for en ambitiøs EU-udmelding fra det Europæiske Råd til marts. Det signal, der skal komme, skal ikke forsinkes. Det skal komme nu, og det skal være stærkt.

Svend Auken kunne tilslutte sig regeringens forhandlingsoplæg og var godt tilfreds med, at det var en 30 pct. reduktion af udslippet i 2020, der var målet. Han gik derfor ud fra, at vi tog afstand fra Kommissionens forslag om en 20 pct. reduktion.

Han var helt enig med miljøministeren i, at vi skal arbejde internationalt får at få en effektivt virkende aftale, og vi skal også have de nye lande med. Det får vi først og fremmest ved selv at være mere effektive.

Svend Auken gjorde opmærksom på, at der ikke er tale om en reduktion af de faktiske udledninger. Hvis vi tager EU som helhed, har der de sidste 5 år været en tendens til stigning i klimagasudledningerne. Industrilandene står for 75 pct. af udledningerne af klimagasser, og på den baggrund er det selvfølgelig problematisk, at vi endnu ikke har knækket den kurve.

Det kan være godt nok med de fleksible mekanismer, men de er kun supplerende. Danmark har i hvert fald tidligere ment, at målsætningen skulle tages alvorligt.

Svend Auken nævnte, at Europaudvalget under et tidligere dagsordenspunkt havde haft et samråd med udenrigsministeren, som var enig med udvalget i, at når vi når til den næste runde i WTO, kommer man ikke uden om klima og miljø. Det er selvfølgelig ikke acceptabelt, at nogle lande skal lave meget store reduktioner og påtage sig en række forpligtelser, mens andre kører på frihjul.

Eyvind Vesselbo erklærede sig enig i alt det, miljøministeren havde sagt. Han var meget glad for, at målsætningen skulle være på 30 pct.

Han var enig med Svend Auken og udenrigsministeren i, at klima og energi bør komme ind i næste runde af WTO-forhandlingerne.

Miljøministeren takkede for tilslutningen til regeringens forhandlingsoplæg.

I anledning af Svend Aukens bemærkninger om, at de faktiske udledningen var steget i løbet af de seneste 5 år, nævnte miljøministeren, at på klimakonferencen i 2005 fremlagde Kommissionen nogle grafer, der viste, hvordan kurven rent faktisk ville begynde at knække for EU, når man regnede frem til 2008, hvorimod udledningerne steg i USA. Hun mente, det ville blive endnu bedre med de nye nationale allokeringssplaner. Kommissionen har sendt 9 af 10 planer retur, idet man mener, regeringerne giver for mange kvoter til virksomhederne. Hun mente, at med de justeringer, der nu kom, ville man nå målet i 2008. Men der er naturligvis stadig væk en stor udfordring for Europa.

Miljøministeren var enig i, at de fleksible mekanismer stadig væk kun skulle være et supplement.

NOT

I anledning af Svend Aukens og Eyvind Vesselbos bemærkninger om næste runde af WTO-forhandlingerne gjorde miljøministeren opmærksom på, at men på det kommende møde skulle drøfte FN's miljømålsætning, og at et hovedtema fra dansk side ville blive globaliseringen. Hun tilføjede, at hun havde siddet i et klimapanel med Pascal Lamy i mandags, og at slutdokumentet var præget af vore synspunkter. Bl.a. er det slået fast, at man sammen med WTO i næste runde skal formulere nogle kriterier for virksomheder, der flytter ud, en "code of conduct", hvor man får internaliseret miljøomkostningerne. Lamy havde på tomandshånd givet tilsagn om, at WTO meget gerne ville arbejde sammen med FN om at fremme denne dagsorden. Men realiteten er, at klima og energi ikke er det, der flyder særlig meget i verdenshandelsorganisationen, som har sagt, at det først skal diskuteres i 2009. Hun ville sørge for, at slutdokumentet blev oversendt til Europaudvalget, idet hun mente, der var en lang række håndtag i det, som vi kunne vende tilbage til næste år.

Formanden oplyste ved forhandlingens afslutning, at Dansk Folkeparti og Enhedslisten sagde nej til forhandlingsoplægget.

2. Input til det Europæiske Råds forårstopmøde - Rådskonklusioner

Rådsmøde 2785 – bilag 1 (samlenotat side 10)

Rådsmøde 2785 – bilag 2 (udtalelse fra MPU af 8/2-07)

Miljøministeren: Punktet forelægges som sagt til orientering.

Formandskabet har sat punktet på dagsordenen med henblik på vedtagelse af rådskonklusioner som Miljørådets input til stats- og regeringsledernes forårstopmøde den 8.-9. marts.

Regeringen kan generelt støtte formandskabets udkast til konklusioner.

Konklusionerne berører 4 emneområder:

For det første eco-innovation – eller det vi i Danmark har valgt at kalde miljøeffektive teknologier. De tanker, der gøres omkring samspil og synergi mellem vækst, beskæftigelse og miljøbeskyttelse, er regeringen meget enige i, og de modsvarer vores indsats for fremme af miljøeffektive teknologier, som udover det primære formål – nemlig miljøbeskyttelse – også rummer muligheder for bidrag til økonomisk vækst gennem blandt andet eksport til et hastigt voksende verdensmarked.

Regeringen finder det derfor naturligt at styrke og målrette en indsats for at gøre EU til en frontløber på miljøeffektive teknologier og at gøre EU til den mest energi- og ressourceeffektive region i verden.

Særligt finder vi det vigtigt, at Kommissionen sørger for, at EU's miljølovgivning – herunder også de miljømæssige krav, der er indeholdt i f.eks. landbrugs- og transportlovgivning – i størst muligt omfang rummer incitament til udvikling af og brug af miljøeffektive teknologier.

Det andet emne, som konklusionerne berører, er klimaforandringer. Det vil jeg ikke sige noget om. Der er for så vidt bare tale om en direkte kopi af teksten fra klimakonklusionerne, som jeg redegjorde for under dagsordenens punkt 1.

Det tredje punkt, som konklusionerne berører, er Kommissionens forslag til en styrket energipolitik i EU. Transportministeren har forelagt regeringens forhandlingsoplæg på dette punkt. Parallelt med Energirådets behandling af Kommissionens energipakke har formandskabet lagt op til, at Miljørådet giver sin støtte til særligt energieffektivisering, vedvarende energi og teknologiudvikling. Det vil også være afspejlet i vores konklusioner.

Kommissionens udspil på vedvarende energi og energieffektivisering ligger på linje med det danske EU-indspil fra efteråret 2006, så regeringen vil naturligvis støtte en ambitiøs EU-udmelding svarende hertil.

For så vidt angår biobrændstof, som også er berørt i konklusionerne, er regeringens holdning, at det kun er ved hjælp af 2. generationsteknologier, vi vil være i stand til på en bæredygtig og konkurrencedygtig måde at opfylde et ambitiøst måltal. Regeringen finder det derfor umiddelbart hensigtsmæssigt at vedtage et mål, som er betinget af teknologiudviklingen. Som udmeldt i det nationale energiudspil kan vi støtte en målsætning på 10 pct. biobrændstof i 2020. Dette tegner også til at være den løsning, som der kan opnås enighed om i Rådet.

For så vidt angår CCS – som betyder rensning af røggas for CO₂ og lagring af dette i undergrunden – så er regeringens holdning, at vi kan støtte

en videre udvikling af denne teknologi. Måske er vores forventninger til teknologiens mulige fremtidige betydning langt mindre optimistisk, end det er tilfældet i andre lande og i Kommissionen. Men vi synes, det er væsentligt, at vi får undersøgt de tekniske, juridiske og miljømæssige spørgsmål ved teknologien, som jo endnu kun fungerer på tegnebordet.

Det fjerde og sidste emne, som konklusionerne berører, er spørgsmålet om bedre regulering på miljøområdet, idet forårstopmødet forventes at drøfte, hvordan EU kan udmønte den vedtagne målsætning om at reducere de administrative byrder med 25 pct. Regeringen støtter denne indsats, men må dog tilføje, at vi finder, at det ikke må indebære, at niveauet for miljø-, sundheds- og forbrugerbeskyttelse sænkes. Det er meget fint at have sådan et 25 pct.s reduktionsmål, men der er altså en række ting, der trækker i den anden retning.

Svend Auken mindede om, at Socialdemokraternes råd til regeringen havde været, at vi med hensyn til biobrændstof ikke ønsker bindende målsætninger, men til gengæld slår meget hårdt på certificering fra vugge til grav af energiforbruget, på biodiversitet og på forbedring af de miljømæssige forhold i tredjeverdenslandene.

Han forstod, at regeringen er imod 1. generationsteknologier, men at et af de væsentligste formål er at bane vejen for en bæredygtig udvikling. Det syntes han var en god formulering.

Når det drejer sig om CCS, har det været en vigtig pointe for Socialdemokraterne, at vi går ud fra, at det er virksomhederne, der skal finansiere det, og vi lægger vægt på, at man skal bruge nye termiske anlæg til det, så snart det er muligt.

I forbindelse med oplægget til Det Europæiske Råds møde ville Svend Auken gerne have placeret miljø og energi endnu højere, idet han pegede på, at de to ting hører sammen med Lissabonstrategien om beskæftigelse.

Med hensyn til udstødningen fra bilerne henviste Svend Auken til, at man havde fået transport- og energiministeren til at sige, at det langsigtede mål måtte være at komme under 100 g/km, når vi taler om 2020. Det syntes han var en stærk formulering og pegede på, at vi allerede i dag kan lave det rent teknisk.

Anne Grete Holmsgaard erklærede sig enig i forslaget om certificering og i, at vi skal satse på 2. generationsteknologi, selv om hun var klar over, at Kommissionen ser anderledes på 2. generationsteknologi, end vi gør.

Med hensyn til udstødningen fra bilerne mente hun, miljøministeren skulle give den hele armen, og betegnede det som skandaløst, at den europæiske bilindustri er så længe om at omstille sig, hvilket i øvrigt vil være til stor ulempe for den selv.

Hun nævnte det forslag, der havde været fremme om, at man skulle tillade nogle store biler at udlede mere, men så skulle salgsprisen være højere, så der var et negativt incitament til at producere så forurenende biler.

Eyvind Vesselbo mente, CCS var et af de store områder, som der skal sættes fokus på, men netop på den måde som miljøministeren skitserede. Det skal ikke være på bekostning af den vedvarende energi, som transport- og energiministerens også havde fremhævet.

Miljøministeren gjorde opmærksom på, at hun ikke havde sagt noget om 1. generationsteknologi, men havde sagt, at det er regeringens holdning, at det kun er ved hjælp af 2. generationsteknologier, at vi vil være i stand til på en bæredygtig og konkurrencedygtig måde at opfylde et ambitiøst måltal. Hun nævnte, at prisen på majs er tredoblet i Mexico på grund af anvendelsen til biobrændstof. Det er afgørende, at vi sætter mål, men det skal ske på en bæredygtig måde og ikke for at give nogle mulighed for at få yderligere landbrugsstøtte.

Miljøministeren erklærede sig enig i det, Svend Auken sagde om CCS og de nye termiske anlæg. Virksomhederne skal betale de store projekter.

Hun var enig med Eyvind Vesselbo i, at det ikke må gå ud over vedvarende energi.

Med hensyn til bilerne sagde miljøministeren, at dybest set er det dumt tænkt af den europæiske bilindustri, idet den risikerer at tabe markedsandele til Kina og Japan og Californien.

3. Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om medregning af luftfart i EU kvotehandelsystemet

- Politisk drøftelse

KOM (2006) 0818

Rådsmøde 2785 – bilag 1 (samlenotat side 15)

Rådsmøde 2785 – bilag 2 (udtalelse fra MPU af 8/2-07)

Miljøministeren: Punktet forelægges til orientering.

Det er positivt, at Kommissionen nu har fremlagt et forslag. Jeg har sammen med andre EU-miljøministre længe opfordret Kommissionen til, at vi får gjort noget ved luftfartens CO₂-emissioner.

Vi synes overordnet set, at Kommissionens forslag er en god og omkostningseffektiv begyndelse på en regulering af luftfartens emissioner. Med et kvotesystem gives selskaberne en tilskyndelse til miljøvenlig adfærd, så det kan svare sig at tænke miljø og klima ind i den daglige drift og ved køb af nye fly og udvikling af nye fly.

Med dette forslag sikres det også, at luftfarten behandles lige på tværs af landegrænser i EU.

Der er altså nogle punkter, hvor jeg mener, forslaget kan forbedres:

Forslaget lægger op til en etårig opstartsfasen, hvor kun EU-fly vil være omfattet. Først herefter vil alle fly, der lander i og letter fra EU-lufthavne, være omfattet. Selv om jeg generelt støtter, at EU går foran i miljøspørgsmål, ser jeg ingen begrundelse for, at ikke alle flyruter omfattes fra starten – altså hvis flyene kommer fra eller lander i et EU-land.

Ifølge forslaget vil der i begyndelsen først og fremmest være tale om tildeling af gratis kvoter til flyselskaberne. Der vil kun blive tale om bortauktionering i et omfang, der svarer til det, der i dag bortauktioneres på det øvrige kvoteområde. Det siger sig selv, at hvis der på længere sigt skal opnås reelle miljøgevinster, skal flyselskaberne på sigt købe en større del af kvoterne.

Der er grund til at se nærmere på, om man skal gøre forskel på transport af gods og transport af passagerer. Man kan f.eks. godt problematisere, om det ud fra et miljømæssigt synspunkt er acceptabelt, at man ved tildeling af gratis CO₂-kvoter støtter transport af frisk laks med fly fra Japan, når der er mere miljørigtige transportformer. Der bør findes et system, der tager bedre hensyn til bæredygtighed.

Herudover skal man være opmærksom på, at CO₂-emissioner kun udgør en del af luftfartens klimabelastning. Også NO_x, partikler og vanddamp, der udledes i store højder, har stor betydning for klimaet. Jeg mener derfor, at forslaget bør følges op med en indsats på disse områder. Men det har vi jo mulighed for at spille ud med.

Svend Auken gav miljøministeren fuldstændig ret i, at det i forbindelse med luftfarten ikke kun er klimagasser, der er problemet, og at det forhold, at udslippet sker højt oppe i luften, giver særlige problemer. Han ville gerne vide, om det var rigtigt, at en gennemførelse af Kommissionens forslag kun vil føre til, at prisen på en chartertur stiger med nogle få kroner. Det er ikke nok til at afstedkomme en adfærdsregulering.

Anne Grete Holmsgaard gav ikke ret meget for det kvotedirektiv, der var fremlagt, og betegnede det som afgørende, at vi får fulde brændstofafgifter også for flytrafikken. Hvordan ser miljøministeren på mulighederne herfor? Anne Grete Holmsgaard pointerede, at det ikke hjælper noget, når man deler gratis kvoter ud til flyselskaberne.

Miljøministeren bekræftede det, Svend Auken sagde om, at prisen for en charterflyvning kun ville stige nogle få kroner efter det foreliggende forslag, måske 40 kroner pr. billet. Derfor skal man ikke tro, at økonomiske incitamentter kan klare problemet. Hovedfokus skal være på kvotesystemet, så flyselskaberne får et incitament til at omstille sig til nyere og mindre forurenende teknologi. Det er det, der batter noget.

Miljøministeren svarede Anne Grete Holmsgaard, at der formentlig

kommer et forslag til efteråret om revision af kvotedirektivet, og noget af det, vi vil spille ud med, er, at der må være en mere ensartet form for auktionering.

Hun gjorde opmærksom på, at afgifter på flybrændstof er et internationalt anliggende, hvis det virkelig skal batte noget.

4. Kommissionens temastrategi for bæredygtig anvendelse af pesticider

- Rådskonklusioner

KOM (2006) 0372

Rådsmøde 2785 – bilag 1 (samlenotat side 22)

Udvalgsmødereferat (05) side 1836 (seneste behandling i EEU 15/9-06)

Rådsmøde 2785 – bilag 2 (udtalelse fra MPU af 8/2-07)

Miljøministeren: Det tyske formandskab havde i første omgang fremlagt et udkast til rådskonklusioner, som især havde fokus på landbrugets konkurrenceevne og lagde vægt på, at udmøntningen af temastrategien ikke bør give anledning til unødige omkostninger eller administrative byrder.

Men efter en ihærdig indsats fra Danmark og en række andre medlemslande har formandskabet revideret udkastet, og i den nyeste version fremsætter Rådet klare anbefalinger til Fællesskabet om at fastsætte regler for at nedsætte risikoen ved pesticidanvendelse for menneskers sundhed og miljøet. Foruden dette helt afgørende punkt lægger jeg vægt på, at Rådet støtter fremme af dyrkningssystemer, hvor anvendelsen af pesticider reduceres mest muligt. Endelig mener jeg, at rammedirektivet for bæredygtig anvendelse af pesticider klart bør sigte efter en reduktion af pesticidforbruget.

Svend Auken sagde, at med hensyn til pesticider er Socialdemokraterne glade for, at der bliver sagt, at vi ønsker reduktionsmål sat ind, selv om der også skal være kvoter. Han tilføjede, at Europaudvalget havde hørt fra kollegerne i Europa-Parlamentet ved mødet med dem tidligere på dagen, at der var en chance for, at man i Europa-Parlamentet kan undgå en zone opdeling for så vidt angår forslaget til forordning om markedsføring af plantebeskyttelsesmidler. Har miljøministeren tilsvarende gode nyheder fra Rådets behandling?

Miljøministeren havde også holdt møde med europaparlamentarikerne om, hvordan man bedst muligt kunne sikre de danske drikkevandsinteresser og grundvandet og kunne sige nej, uanset om der kommer en gensidig anerkendelsesordning, men miljøministeren tilføjede, at der måske slet ikke bliver en sådan, og derfor skal vi overveje, hvornår vi skal gå ind i sagen.

FO 5. Kommissionens forslag til afgørelse om det midlertidige forbud mod brug og salg i Ungarn af genetisk modificeret majs (Zea mays L. linje MON 810), som udtrykker BtcrvIA(b) genet, i henhold til udsætningsdirektivet Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/18/EF

- Vedtagelse

KOM (2006) 0713

Rådsmøde 2785 – bilag 1 (samlenotat side 29)

Alm. del (05) – bilag 410 (grundnotat af 12/9-06)

Miljøministeren: Punktet forelægges til forhandlingsoplæg.

Denne sag om Ungarns anvendelse af sikkerhedsklausulen i udsætningsdirektivet svarer på flere punkter til den tilsvarende sag om Østrig, som jeg forelagde til orientering her i udvalget forud for rådsmødet i december.

Der er tale om, at en medlemsstat har betænkeligheder ved brug og salg af en genetisk modificeret majslinje og derfor har anvendt direktivets sikkerhedsklausul til at gennemføre et midlertidigt forbud.

Da sagen om Østrig blev behandlet i Rådet i december, var der kvalificeret flertal for at afvise Kommissionens forslag. Begrundelsen var dels, at den pågældende majslinje MON810 i sin tid blev godkendt efter det gamle udsætningsdirektiv, som siden er erstattet af det nye udsætningsdirektiv, som indeholder harmoniserede kriterier for miljørisikovurdering. Det var således også Rådets opfattelse, at forskellige landbrugsstrukturer og regionale økologiske karakteristika i højere grad skulle tages i betragtning i forbindelse med risikovurderingen.

I denne sag fra Ungarn er der tale om samme majslinje som i tilfældet med Østrig, MON810. Det er derfor min opfattelse, at Ungarn med rimelighed kan påberåbe sig samme behov for, at de forskellige landbrugsstrukturer og regionale økologiske karakteristika i højere grad inddrages i miljørisikovurderingen.

FO Jeg er derfor indstillet på at stemme imod Kommissionens forslag og altså støtte Ungarn.

Svend Auken kunne tilslutte sig forhandlingsoplægget og var enig i de argumenter, miljøministeren havde fremført.

Anne Grete Holmsgaard erklærede sig ligeledes enig med miljøministeren.

FO 6. Kommissionens forslag til Rådets beslutning om markedsføring i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/18/EF af en nellike (*Dianthus caryophyllus* L., linie 123.2.38), der er genetisk modificeret med henblik på farveændring

- Vedtagelse

KOM (2006) 0758

Rådsmøde 2785 – bilag 1 (samlenotat side 35)

Alm. del (042) – bilag 127 (grundnotat af 9/5-05)

Rådsmøde 2785 – bilag 2 (udtalelse fra MPU af 8/2-07)

Miljøministeren: Punktet forelægges til forhandlingsoplæg.

I november 2005 blev udvalget skriftligt orienteret om, at Danmark i forbindelse med et møde i forskriftskomiteen for udsætningsdirektivet ville stemme for Kommissionens forslag om denne ansøgning. Forud herfor havde vi haft en begrundet indvending mod ansøgningen, som nu var besvaret positivt.

Ansøgningen omhandler en nellike, der har indsat gener, der ændrer på farven, og gener, der giver tolerance over for bestemte ukrudtsmidler. De skal understreges, at nelliken kun søges godkendt til import og videresalg som afskårne blomster – altså som døde blomster – og ikke til dyrkning eller opformering. Der er altså tale om markedsføring af blå nelliker, som er produceret andetsteds.

Der har været en diskussion om samfundsnytten i forbindelse med en genmodificeret nellike. Vi kan nok blive enige om, at blå nelliker ligger lidt i periferien. Men jeg må erkende, at reglerne i udsætningsdirektivet ikke giver mulighed for at inddrage sådanne betragtninger, når vi skal sige ja eller nej til forslaget.

Da alle de danske eksperter, der har vurderet sagen, har konkluderet, at der ikke er risici for miljø og sundhed, og da der ikke er formelle fejl, der kan begrunde et nej til ansøgningen, har ansøgeren et retskrav på en godkendelse.

Jeg skal måske lige nævne – bare til almindelig orientering – med hensyn til det samfundsmæssige, som nogle af partierne her har snakket om, at der samme dag, som vi holder møde, skal være en konference i Bruxelles om samfundsmæssig anvendelse af genteknologien.

FO Regeringen vil på baggrund af det nævnte – i overensstemmelse med Danmarks holdning i komiteen – tilslutte mig Kommissionens forslag i Rådet.

Svend Auken betegnede det som latterligt, at man skulle sige ja til, at en blå nellike kan markedsføres, men kunne dog acceptere regeringens for-

handlingsoplæg. Når man gør det, er det fordi der desværre ikke er nogen bestemmelse om, at der skal være en nytteværdi.

Han syntes, det var en fremragende idé med den konference, miljøministeren havde omtalt. Han foreslog, at man tog spørgsmålet om tørken i det sydlige Afrika op, idet der var ved at udvikle sig en katastrofe med kraftige vintermonsuner og en lang periode med mangel på vand. Det vil være en katastrofe for nogle lande, som skal fordoble deres fødevareproduktion. Man måtte forske i afgrøder, der kunne klare sig med meget lidt vand eller opmagasinere vandet.

Anne Grete Holmsgaard syntes ligesom Svend Auken, at forslaget var latterligt, og selv om hun var klar over, at vi egentlig ikke kunne modsætte os det, ville hun udvise civil ulydighed og gå imod forhandlingsoplægget. Selv om produktionen foregår i et tredjeland, mente hun stadig væk, man må tage hensyn til nyttevirkningen. Hun fandt blå nelliker overflødige og grimme.

Eyvind Vesselbo så på sagen ligesom Svend Auken og Anne Grete Holmsgaard og spurgte, om der ikke var en eller anden måde, vi kunne sige nej på. Hvis ikke måtte vi jo sige ja, men miljøministeren måtte i hvert fald udtrykke en eller anden form for ubehag ved, at man skulle bruge kræfter på at behandle sådanne sager. Det virkede som unødigt trætte.

Miljøministeren var enig i det, der var sagt, men sagde, at miljøministrene havde prøvet, om der ikke var en mulighed for at sige nej, men de kunne ikke finde nogen, sådan som regelsættet var udformet, så de måtte sige ja. Hun tilføjede, at spørgsmålet om nytteværdi var noget, man ville drøfte på konferencen, men det var svært at finde den rigtige måde at gøre det på.

Formanden oplyste ved forhandlingernes afslutning, at Enhedslisten var imod regeringens forhandlingsoplæg.

7. Kommissionens Temastrategi for jordbundsbeskyttelse samt forslag til Europa-Parlamentets og Rådets rammedirektiv om beskyttelse af jordbunden og ændring af direktiv 2004/35 (direktiv om miljøansvar)

- Politisk drøftelse

KOM (2006) 0232

Rådsmøde 2785 – bilag 1 (samlenotat side 43)

KOM (2006) 0232 – bilag 2 (grundnotat af 22/12-06)

Miljøministeren: Dette punkt forelægges til orientering.

Regeringen er grundlæggende positivt indstillet til temastrategien og det tilhørende rammedirektiv om beskyttelse af jord.

Regeringen finder det væsentligt, at forslaget alt overvejende giver

medlemsstaterne mulighed for at indrette deres lovgivning således, at den på jordforureningsområdet er tilpasset de udfordringer, de enkelte medlemslande står over for.

I direktivforslaget er der stillet forslag om at identificere forurenede grunde og etablere oprydningssprogrammer med tilhørende finansiering. I det store hele kan det nuværende danske system rummes inden for de foreslåede rammer. Det overlades til medlemsstaterne selv at vurdere, hvilke grunde der bør ryddes op, samt at fastlægge det oprydningssomfang, der skønnes tilstrækkeligt, for at grunden ikke længere udgør en risiko for menneskers sundhed eller miljøet. Det har vi jo i stor enighed i Folketinget vedtaget herhjemme.

Forslaget indebærer imidlertid på kortlægningssiden, at der skal gennemføres forureningsundersøgelser, inklusive kemiske analyser, på et større antal grunde, end der kræves i den danske jordforureningslov. Det var en af de ting, alle partier i enighed lavede om sidste år. Vi skal ikke kortlægge dér, hvor der ikke er fare for miljø og sundhed. Vi skal koncentrere os om det væsentlige. Efter jordforureningsloven skal der normalt kun laves kemiske analyser på de grunde, som ligger inden for lovens indsatsområder, dvs. grundvand, boliger og børneinstitutioner. Direktivforslaget foreskriver derimod kemiske analyser på alle grunde, hvor der er eller har fundet virksomhed sted, som kan være jordforurenende.

Jeg synes, forslaget på dette punkt er uhensigtsmæssigt og vil føre til unødige ekstra udgifter til kortlægningen, uden at vi får nogen miljømæssig gevinst heraf.

Det er min opfattelse, at det bør overlades til medlemsstaterne at prioritere midlerne til de omkostningskrævende forureningsundersøgelser, således at disse undersøgelser primært gennemføres på de grunde, hvor vi vurderer, at en forurening vil kunne udgøre en trussel mod sundhed eller miljø.

Svend Auken sagde, at vi har prøvet at få antallet af grunde, der skal undersøges, ned i Danmark, men et af problemerne er, at vi har været pionerer på området. I øvrigt var han principielt enig i, at de store undersøgelser skal ske på de områder, hvor der faktisk er en risiko.

8. Eventuelt – Meddelelse fra Kommissionen til Rådet og Europa-Parlamentet om resultatet af Fællesskabets strategi for nedbringelse af CO₂-emissioner fra biler

Miljøministeren: Jeg forventer et nyt punkt på dagsordenen. Formandskabet har netop meddelt, at de overvejer at sætte strategien for nedbringelse af CO₂-emissioner fra biler på dagsordenen, og det er sat på til en orienterende debat.

Jeg forventer, at Kommissionen vil give en redegørelse for det længe

ventede forslag.

Men jeg kan allerede nu sige, at jeg ikke er imponeret af Kommissionens udspil om at nå 130 g/km i 2012 ved forbedring af køretøjerne. Den frivillige aftale sagde 120 g/km. Nu går de op til 130 g/km. De bedste bilmærker var under 140 g/km allerede i 2005. Så er det altså ikke ret ambitiøst at sige 130 g/km i 2012. Herudover mangler jeg også et ambitiøst og konkret mål for perioden efter 2012, sådan at bilindustrien kan indstille sig på det. Her har Danmark spillet ud med 100 g/km.

De er da godt, at Kommissionen nu erkender, at det med det frivillige duer ikke. Der er en forskel mellem henholdsvis de italienske og franske bilfabrikker og de tyske. Både Renault og Peugeot og Fiat har allerede nu produkter, som forurener mindre. Kommissionens udspil er til fordel for de store tyske producenter.

Der er ingen tvivl om, at vi vil lægge os på en hård linje.

9. Siden sidst

Kommissionens forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om eksport og import af farlige kemikalier

KOM (2006) 0745

KOM (2006) 0745 – bilag 2 (grundnotat af 22/12-06)

Miljøministeren: Kommissionens forslag skal erstatte den nuværende forordning om eksport og import af farlige kemikalier, som gennemfører Rotterdamkonventionen i EU. Revisionen af den nugældende forordning sker først og fremmest på baggrund af en dom fra EF-Domstolen, som fastslog at forordningens hjemmelsgrundlag bør udvides til også at omfatte artikel 133 om den fælles handelspolitik. Kommissionen foreslår imidlertid herudover en række ændringer på baggrund af de erfaringer, der er opnået med forordningen siden vedtagelsen i 2003.

De vigtigste ændringer drejer sig om forpligtelsen til at indhente udtrykkeligt samtykke fra importlandet forud for eksport af farlige kemikalier. Ændringerne er begrundet i, at en række lande - også OECD-lande - konsekvent ikke svarer på forespørgsler om samtykke.

På den baggrund foreslås det, at eksportørens nationale myndighed i samråd med Kommissionen kan beslutte, at samtykke ikke er nødvendigt i tilfælde, hvor importlandet ikke har givet udtrykkeligt samtykke trods gentagne henvendelser, hvis der er officiel dokumentation for, at kemikaliet nyligt har været importeret eller benyttet, og der ikke er taget skridt til et forbud.

Regeringen vil tage stilling til de enkelte elementer i forslaget, når vi har set nærmere på forslaget.

Formanden konkluderede, at der ikke var konstateret et flertal imod regeringens forhandlingsoplæg.

Vedrørende punkt 1 om klimændring gik Dansk Folkeparti og Enhedslisten imod forhandlingsoplægget.

Vedrørende punkt 5 om majs var ingen partier imod forhandlingsoplægget.

Vedrørende punkt 6 om nelliker var Socialistisk Folkeparti og Enhedslisten imod forhandlingsoplægget.